

„Asta n-o vor înțelege ei niciodată: că nu ești dator să ajungi ceva, că nu trebuie să parvii nicăieri, că ceea ce importă în primul rând este să fii tu și să poți rămâne tu însuși în orice împrejurare a vieții.”

- Mircea Eliade

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 753
26 nov. - 2 dec. 2025

Pacea, „etapă” în configurarea a aproape noii vechi ordini mondiale...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu este un (aproape!) acord de pace pentru oameni, nu este unul istoric pentru viitor (inclusiv ca garant simbolic al nerepetării trecutului), ci doar o abordare pragmatică în care, nu oamenii, nu pacea, nu binele umanității, nu nerepetarea ororilor și a erorilor, „în veci, în lume”, așa cum se defineau vechile păci ale Europei, ale lumii, ce știa a rămâne romantică și sub furia armelor, sunt beneficiarii acesteia... Nu este vorba nici despre Ucraina, nici despre Europa, nici despre Rusia, chiar... Ci doar despre avantajele păcii pentru „unchiul Sam”... Despre prețul păcii „făcute” de „unchiul Sam”, aidoma celorlalte păci pe care le încheie prin alte zone ale lumii și care doar mai așază o fundație rolului Statelor Unite în configurația zilei de mâine... Un preț „per capita” de pace pe care îl va lua până la ultimul eurocent, ultima grivină, ultima copeică... Și ar fi o pace „mare” doar prin talentul nativ al agregatorului de pace pentru propriul interes... Pragmatic – cert!, mercantil, ziua de mâine, de după prima zi de pace, o va spune... Ar fi o pace în care, deși pare că toate părțile sunt câștigătoare, de fapt, victoria este a unuia singur... Cel fără pierderi de vieți omenești, fără răniți și fără invalizi pe viață... Având de partea sa poate singurul cost pe care astăzi îl mai pune mai presus de viața omului... Cheltuielile de război... De război, nu pentru pacea, nu în forma ei istoriografică, ci a aceleia de așezare și confirmare a ordinii mondiale de mâine...

Ar fi o pace prin care Statele Unite ar lua tot ceea ce se poate: și reconstrucția Ucrainei, și părți de resurse și minereuri rare, dar, mai ales, „controlul păcii”... Căci, da!, pacea este cea care va fi mereu controlată, nu războiul, nu aplecarea și instigările spre război!... Și asistăm la o înlăturare grosolană a prezenței și a rolului ONU în „controlul

păcii”, prin acest „acord de pace”, pe care nu va avea cum să-l pună sub semnul întrebării, ori să-i nege beneficiile, pentru cei ce nu au fost victime și nu au suferit direct de pe urma conflictului, pentru că ar fi o negare a însăși rolului organizației ca promotor al păcii. Și este abilă mișcarea lui Trump prin care organizația își pierde statutul de garant al păcii (rămânând doar cu acela de promotor, similar unui „ong”...), fiindu-i practic consemnată, oficial, epuizarea în și pentru prezent. Un rol pe care Statele Unite și-l arogă prin următoarea structură de tip ONU (fost ONU!), acest „Consiliu pentru Pace” (căci, iată, tot păcii îi este impus un „consiliu” de control!) aflat în directa coordonare a „unchiului Sam”... Monitorizată și garantată de structura condusă de Donald J. Trump. Ar fi o pace în care Statele Unite vor reconstrui Ucraina... Vor coordona, „antreprenorial”, participările statelor ce vor fi girate de „unchiul Sam” cu părți de reconstrucție din care, ca un „magnat” al păcii în contravaloare (și cost suplimentar) își va lua procentele aferente... Și în care va finanța această reconstrucție, magistral, prin banii celorlalți... Ai Europei și chiar ai Rusiei, care va fi mulțumită pentru întoarcerea în portofoliul ei a părți semnificative din activele blocate în UE... Ar fi o pace în care, prin crearea „Fondului de Dezvoltare a Ucrainei”, beneficiile ar fi îndreptate spre acele „capitol” (și țări!) decise de Statele Unite... Și din care SUA va primi 50 la sută din profiturile din reconstrucția Ucrainei, chiar dacă procesul se va face pe banii Rusiei și ai Europei... Și în care, nu Rusia, ci Europa va fi net dezavantajată! Pentru că, în eforturile conduse de SUA de reconstrucție și investiții în Ucraina, vor fi investite, într-adevăr, o sută de miliarde de dolari din activele rusești înghețate în UE, dar Moscovei îi va rămâne cealaltă jumătate a acestor active! E drept, nu direct, ci tot prin „unchiul Sam”, pentru că restul fondurilor rusești înghețate vor

fi parte a unui „vehicul de investiții separate”, SUA-Rusia, ce va implementa proiecte comune în domenii specifice. Dar fără UE... Care va primi un mare nimic în comparație cu miliardele pompate... Nici minerale rare, nici participații la profitul reconstrucției... Ba, Statele Unite vor coopera cu Ucraina pentru a reconstrui, dezvolta, moderniza și a opera, în comun, infrastructura de gaze a Ucrainei, conductele și instalațiile de stocare, inclusiv pe cele datând poate din epoca sovietică!...

Așadar, un acord care punctează rolul viitor definitoriu pentru economia și ordinea mondială al Statelor Unite, impunând premise decizionale precum asumarea de către Ucraina a statului de nepretendentă la masa puterilor nucleare, de neafiliere la NATO, și de împărțirea cu Rusia (frățește, „50:50”!) a puterii energetice livrate de Centrala nucleară de la Zaporjje. Iar Europa pierde enorm, fiind menționată în acest acord mai mult ca parte la „și alții” în cadrul garanțiilor de neagresiune „între Rusia, Ucraina și Europa” (iar ordinea statelor nu este niciodată întâmplătoare, nu într-un document, fie el și doar aproape oficial)... La rândul ei, Alianța NATO este o a doua mare perdantă, prin impunerea în acordul de pace a unei configurații în care imperativul acelui „NATO nu se va extinde în continuare” este mult mai agresiv față de partea de asumare definită Moscovei, în care „se așteaptă (este de așteptat – n.n.) că Rusia nu va invada țările vecine”. Mai mult (pentru că se poate!), tot Statele Unite vor organiza și dialogurile viitoare între Rusia și NATO, o dezavuare a oricăror posibile mecanisme similare din trecut, ca acorduri și discuții bilaterale, „pentru a promova și asigura respectarea tuturor prevederilor” urmând a fi înființat, fără Europa, un grup de lucru comun americano-rus pe problemele de securitate.

Fără politică... Doar un sinistru joc de glezne...

Petru
Jipa

În România nu se mai face politică, tot ce facem este jocul de glezne. Cuvintele cad greu, dar adevărul e că astăzi Parlamentul seamănă mai degrabă cu o scenă de teatru decât cu un for al reprezentării naționale. Discursurile sunt repetate, gesturile calculate, iar deciziile importante amânate sau luate în spatele ușilor închise, departe de ochii cetățenilor. Politica, în sensul ei autentic, acela de construire a unui viitor comun, de gestionare responsabilă a interesului public, pare o amintire îndepărtată. Partidele se înfruntă nu pe programe, ci pe lozinci. Nu pe viziuni, ci pe atacuri personale. Fiecare guvernare devine o partidă de șah în care regii se schimbă, dar tabla rămâne aceeași: corupție subtilă, promisiuni goale, reforme incomplete.

Cetățeanul e spectator, nu actor. El plătește biletul, prin taxe, prin frustrare, prin migrație, dar nu are acces în culise. Jocul de glezne e un spectacol fără scenariu coerent. Partenerii de coaliție dansează un tango forțat, în care încrederea e o monedă de schimb, iar loialitatea se măsoară în funcții obținute. Opoziția, la rândul ei, rareori critică constructiv; mai degrabă așteaptă să cadă cel de la cârmă, nu pentru a îmbunătăți sistemul, ci pentru a prelua scena. Și totuși, politica nu ar trebui să fie un joc. Ar trebui să fie responsabilitate, curaj, viz-iune. Ar trebui să fie școală, spitale, drumuri, dreptate. Dar când prioritățile sunt menținerea la putere și distribuirea de funcții, cetățeanul devine un număr într-un calcul electoral, nu un destinatar al politicilor. Ceea ce lipsește cel mai mult e autenticitatea. Politicienii nu mai vorbesc cu inima, ci cu calculatorul. Nu mai reprezintă oameni, ci interese de grup. Și atunci, în loc să construiască încredere, sapă gropi în care cade încrederea în instituții. România are nevoie de o renaștere politică, una care să pună omul în centru, nu jocul de putere. Până atunci, vom rămâne prizonieri în acest spectacol fără final fericit, unde gleznelor sună tot mai tare, dar drumul înainte e tot mai întunecat.

O încălzire ușoară în afara terenului de joc politic. Dar pasa decisivă o dau organele de forță ale statului. Democrație? În aparență,

democrația se joacă pe terenul electoral: alegeri, partide, debateri publice, promisiuni. Totuși, dincolo de acest spectacol instituțional, există un alt teren mai puțin vizibil, dar mult mai decisiv, unde adevărata putere își exercită influența: cel al instituțiilor coercitive ale statului. Armata, poliția, serviciile secrete, parchetul, acestea nu sunt simple instrumente neutre, ci actori politici activi, chiar dacă operează sub masca profesionalismului sau a apolitismului. Când criza lovește: economică, socială sau instituțională, partidele se contrazic, parlamentul se adună, dar decizia finală, cea care poate menține sau răsturna un guvern, nu aparține deputaților, ci forțelor de ordine. Ele sunt cele care aleg, tacit, cui îi acordă loialitatea. O poliție mobilizată poate sufoca o revoltă populară; aceeași poliție, indiferentă, poate permite prăbușirea unui regim. Armata, în mod tradițional, este ultimul arbitru al puterii, istoria Europei și a lumii arată că, de la fascism la tranziții democratice, intervenția militară a fost adesea punctul de cotitură. Democrația presupune, în teorie, suveranitatea poporului și controlul civil asupra forței. În practică, această relație este fragilă. Când organele de forță își exercită discreția în favoarea unui grup politic, când deciziile lor nu mai sunt supuse unui control transparent, democrația devine o scenă, o farsă instituțională. Cetățenii votează, dar cine controlează strada, deține adevărata putere. Problema nu este doar abuzul, ci structura însăși a acestor instituții: opacitatea, cultura corporatistă, legăturile secrete cu elitele politice sau economice. O forță de ordine care nu este profund ancorată în statul de drept, care nu este supusă unui control democratic real, devine o amenințare permanentă la adresa democrației.

Astfel, întrebarea „Democrație?” nu se răspunde doar la urne, ci în secții de poliție, în baze militare, în sediile serviciilor. Până când aceste instituții vor rămâne în afara dezbaterii democratice, până când vor acționa ca niște „stări în stat”, democrația va rămâne incompletă, o jumătate de joc, în care partea decisivă se joacă în umbră.

Să fie pace!

Desantul harpaletilor asupra Păsării Phoenix...

Zoe
Dantes

24 noiembrie 2024 a fost ziua în care Democrația a fost asasinată în România. Ziua în care o lovitură de stat (surse oficiale) dată de membri ai unor instituții de forță ale statului român, au luat prizonieră o țară. A trecut un an, de când neamul românesc este refugiat pe meleagurile sale și dincolo de frontiere. Într-o Europă bătrână, obosită care a intrat într-o fază de demență senilă la nivelul conducerii sale. Uită! Conducerea de Bx., a început să uite de

către un domn, ales primar al Bucureștiului, într-un scurt desant mediatic făcut la B1tv (surse oficiale), în seara zilei cu pricina, la două ore distanță de închiderea oficială a urnelor de vot în turul întâi al alegerilor pentru președinția României. Când voturile nu erau toate numărate. Domnul primar, prin desantul făcut a explicat cu subiect și predicat ceea ce urma să fie aruncat în piață, ulterior datei de 24 noiembrie de către cel mai mare stabor al instituțiilor de forță, numit si CSAT. Punct cu punct. Punct și virgulă. Încropit pe fugă și în disperare de o gașcă numită ulterior de

țară în care la acea data faticică de 24 noiembrie începe Diktatura! Real! În văzul unei întregi planete. Câștigătorul alegerilor din Turul Întâi la prezidențiale, Calin Georgescu a devenit un factor declanșator al războiului dintre două tabere în cadrul UE, și anume: Suveraniștii Vs. Progresiștii. Azi nu ne interesează UE, decât sub forma de susținere a unui război ce nu se dă încheiat, doar pentru interese de grup. Al unui grup ce nu se predă! Prin susținerea unui stat care nu are nici o legătură cu uniunea. Dar are mare legătura cu banii.

turii de stat, ce stau pitiți de parte de ochii publicului. „Oamenii de stat”, care au jurat sa apere „ordinea constituțională” a României. Ordine Constituțională, care nu a mai existat din clipa în care, primul reprezentat al lor, zis și Harpalete Muc Pitic de Pădure a scos pe gură, lecția învățată de niște epoleți, în seara zilei de 24 noiembrie 2024. Atunci a fost momentul în care s-a detonat și călcat în picioare legea electorală și bineînțeles Constituția a devenit hârtie igienica a epoleților. Un an de zile a trecut de când o folosesc. Doar că, au uitat,

cenușă. Doar din cenușa rămasă se naște o Pasăre Phoenix nouă, tânără și puternică. Lait motivul istoriei neamului românesc. Nu plânge, Maică Românie! Pasărea Phoenix tânără abia s-a născut! Acum își înfășoară cenușa păsării care a ars în Smirnă și Tămâie și-și plânge vremurile întunecate pline de lacrimi și durere. Neamul românesc depune astfel mărturie azi, la un an de la asasinatul Democrației că este Creștin! Moare și Reînvie de câte ori este nevoie pentru a se înălța în aripi de Condor deasupra Carpaților! Cu fiii și fiicele sale îmbrăcate în

creștinism, uită de principiile democratice, uită de drepturi și libertăți, uită de înțelesul profund al cuvântului Pace. 24 Noiembrie 2024 este însă și începutul sfârșitului Uniunii Europene. Ce a dus o boală incurabilă, numită progresism, pe picioare din 2020. 24 Noiembrie 2024 a devenit momentul pentru căderea definitiva a măștilor prost fardate în democrați, a unei găști care amenința continentul de patru ani. A fost clipa în care, o gașcă cu mari interese personale, a sacrificat o țară, România, pe altarul păcii. Pentru că „pacea” la ei, se numește Război. Au tăcut când au văzut lovitură de stat din România, ba, mai mult, au amenințat că „așa vor face și în alte state ale UE, dacă va fi nevoie”(surse oficiale franceze). Modul în care a fost dată lovitură de stat ni s-a adus la cunoștință de

poporul român, „Muciști” și „Harpaletii”. Doi termeni reprezentativi pentru istoria viitoare a foii de parcurs ce însemna un lung șir de lovituri de stat(surse oficiale) în formă continuată, dată prin oameni ce aparțineu profesional de gașca propriu zisă. Așa ar suna o lucrare de cercetare pe tema dată. Scorțos și fără profunzime. Istoric! Pentru că istoria e scrisă de învingători, vom trece la cei care au învins în fapt. Pentru că în drept, avem un președinte pus cu mâna. Mâna lungă a unui sistem ce moare în chinuri dar nu se predă. Nu mai respiră și este băgat pe aparatele mult iubite de gașca de la ue, zise și aparatele de la ATI. Vedeți că v-a tăiat oxigenul nenea ăla blondu’ în 28 de pași! Asupra României s-a dat un Desant ce va rămâne în istoria modernă a lumii. Ca unica

Foarte mulți bani, scurși din buzunarele europenilor, spre buzunarele unei Mafii de la putere. O placă turnantă pentru spălari și deturnări de fonduri, în aplauzele Mafiei Harpaletilor Muciști. Zis și progresiști! Cu instrumentele din dotare, zise și ONG uri. Care fac politica de cearceafuri murdare la nivel european. Aveți dreptate Harpaletilor Muciști! „Fără Mafii!” Ale voastre! Harpaletii Muciști din România, ziși și USeReiști, cu opt la sută voturi băgate curat în urne, conduc o țară luată prizonieră, infiltrați fiind de la cel mai înalt nivel în punctele cheie de susținere a coloanei vertebrale a statului: președinție, Armată, Externe, Finanțe. Suficient ca țara să se facă praf. La rândul lor, acești Harpaletii Muciști sunt luați prizonieri de niște șmecheri. Adevărații beneficiari ai lovi-

sau habar nu au avut și cu siguranță nu au despre legenda Păsării Phoenix. Pentru că această pasăre este unică. În cazul de față, pasărea Phoenix înseamnă poporul român alături de cel care câștiga pe drept, la urne cel de-al doilea tur de scrutin în alegeri. Azi este rândul neamului românesc să fie precum Pasărea Phoenix. O pasăre mitică, care posedă „proprietatea de autoincendiere periodică și regenerare din propria cenușă”. Ea trăiește aproape 1400 de ani, traversând veacurile, în culorile Focului Veșnic, al Adevărului Lui Hristos. a capătul celor 1400 de ani, Pasărea Phoenix, se întinde într-un cuib făcut din ierburi aromatice si Tămâie. Mirosul bine plăcut al Jertfelnicului Celui Sfânt, de la începutul Lumii, când era Cuvânt. Apoi dă foc cuibului și se lasă să ardă până la

culorile Focului Adevărului: roșu, galben și albastru, ca și penele Păsării Phoenix ieșită din cenușa unor vremuri ce încep sa apună. Pentru totdeauna! Pentru că nu există Înviere, dacă nu ai murit măcar o dată trăind!.

Imaginea disperării...

Petru
Jipa

Două imagini, două gesturi disperate, două strigăte de ajutor înăbușite de tăcerea indiferenței: un om într-un cărucior de infirm, cu ochii plini de durere și demnitate, încercând să se arunce în fața mașinii unui președinte; un altul, de la etajul parlamentului, alegând căderea ca ultimă formă de protest. Nu au fost acte de violență, ci de neputință. Nu au fost atacuri, ci implorări. Și totuși, lumea a privit și a trecut mai departe. Sărăcia are o culoare – nu una singură, ci o

președinte trece, protejat de gardieni și cortegiu; un parlament funcționează, deși un strigăt de disperare a cutremurat pereții lui. Sistemul merge înainte, pentru că așa e programat – să ignore durerea până când aceasta devine spectacol. Dar ce înseamnă să fii om într-o lume care te vede doar când te zdrobești? Sărăcia nu e o alegere, ci o condiție impusă de inechități istorice, de politici crude, de o societate care confundă valoarea omului cu contul bancar. Și atunci, când cuvintele nu mai ajung, corpul devine mesaj.

Căderea, aruncarea, suferința – toate

verse la Washington cu acuzația sa explozivă conform căreia Thomas Crooks, bărbatul acuzat de tentativa de asasinare a lui Donald Trump, ar fi putut fi manipulat de CIA în cadrul unui program clandestin de control al minții.

Afirmația, deși respinsă de experții de stânga ca o teorie a conspirației, se bazează pe îngrijorarea crescândă a conservatorilor cu privire la corupție și utilizarea armelor politice în cadrul comunității de informații americane. Afirmația lui Burchett a trimis unde de șoc în presa conservatoare, declanșând o nouă examinare a

selective ale Departamentului de Justiție, există o convingere tot mai mare în rândul dreptei că aparatul de informații a devenit un instrument partizan.

În multe filme americane, Casa Albă și președintele Statelor Unite sunt prezentate ca simboluri sacre ale puterii și democrației, protejate cu sfințenie de forțe loiale, de Serviciul Secret și de instituțiile statului. Imaginarul cinematic creează o narativă în care președintele este întotdeauna salvat, chiar și în fața unor atacuri masive sau a unor comploturi interne. Totuși, realitatea istorică

Un alt exemplu este încercarea de asasinare a lui Ronald Reagan în 1981. Deși a supraviețuit, atacul a avut loc în plină zi, în fața hotelului Washington Hilton, în ciuda prezenței agenților. Atacatorul, John Hinckley Jr., a reușit să trimită mai multe gloanțe în apropierea președintelui, demonstrând o breșă gravă în protocolul de securitate.

Criticii au subliniat că Serviciul Secret nu a reacționat suficient de rapid, iar planurile de evacuare au fost inadecvate. Aceste cazuri reale sunt în contrast cu imaginea idealizată din filme. Ele arată că, în ciuda aparențelor de invulnerabili-

paletă întreagă de umilințe, de priviri plecate, de mâini tremurânde care cer nu milă, ci dreptate. Are culoarea cimentului rece pe care se târăște un om fără picioare, culoarea hârtiilor oficiale care nu răspund niciodată la întrebarea „Ce facem acum?”, culoarea lacrimilor ascunse în spatele unui zâmbet forțat pentru copil.

Sărăcia nu e doar lipsa banilor; e lipsa demnității, lipsa speranței, lipsa dreptului de a fi auzit fără a trebui să te arunci în fața unei roți sau a unui abis. Cei doi oameni nu au vrut să distrugă, ci să spună: „Suntem aici. Suferim. Ne vedeți?” Dar politica, în închisoarea ei de protocol și calcul, nu știe să răspundă decât cu forță, cu izolare, cu tăcere. Un

devin limbajul ultimei instanțe. Trebuie să învățăm să ascultăm înainte ca disperarea să devină scenă. Trebuie să recunoaștem că fiecare dintre noi poate fi acel om din cărucior, acel om de la balconul parlamentului – nu neapărat fizic, dar sufletește.

Sărăcia are o culoare, da, dar mai ales are o voce. Și dacă nu o auzim acum, vom fi nevoiți să o vedem în sânge, în lacrimi, în tăcerea grea a celor care n-au mai putut vorbi.

Sunt abonat pe „Messenger” să aflu din America, și ce aflu: „FBI dezvăluie noi informații șocante despre încercarea de asasinat a lui Trump. Publicat Congresmanul Tim Burchett (republican din Tennessee) a stârnit contro-

activităților statului profund. Într-un interviu televizat, el a declarat: „Crooks a fost probabil manipulat de CIA prin programe similare cu MK-Ultra. Nu era vorba de un nebun singuratic. Era vorba de ceva mai rău.” Referința la MK-Ultra face trimitere la un program CIA real din epoca Războiului Rece, care experimenta cu manipularea psihologică și controlul minții. Momentul în care a fost făcută afirmația lui Burchett este semnificativ. Aceasta vine pe fondul unei critici mai ample față de agențiile federale, multe dintre ele susțin conservatorii că au fost politizate și întoarse împotriva poporului american. De la gestionarea defectuoasă de către FBI a investigațiilor privind bombe din 6 ianuarie până la urmărirea penale

arată că protecția președintelui nu a fost întotdeauna eficientă, iar în mai multe situații critice, instituțiile statului au eșuat în rolul lor de apărare. Unul dintre cele mai cunoscute cazuri este asasinarea președintelui John F. Kennedy în 1963. În ciuda prezenței Serviciului Secret, traseul președintelui a fost cunoscut public, măsurile de securitate au fost relaxate, iar președintele a fost expus în mod direct pericolului. Investigarea ulterioară a Comisiei Warren a ridicat numeroase întrebări despre posibile neglijențe și eventuale complicități, generând teorii ale conspirației care persistă și astăzi. Acest eveniment a evidențiat vulnerabilitatea sistemului de protecție.

tate, președintele american a fost de multe ori expus pericolului din cauza erorilor umane, a birocrăției sau a lipsei de coordonare între agenții statului. Protecția sa nu este niciodată garantată – ea depinde de eficiența, integritatea și vigilența instituțiilor, care, în anumite momente, au eșuat dramatic.

Poate că aceste idei ne prezintă chiar „Imaginea Disperării”.

Dar să fie pace!

„Doctrina” militară de apărare aeriană (sub steag fals!): „Nu doborî ceea ce oricum va cădea”...

Cezar Adonis
Mihalache

Și nu este vorba că ar fi prea scump să irosești muniția pentru a doborî o dronă... Ci pentru că momentul „de incursiune” ar putea fi răsturnat în folosul unora... Chiar și cu riscul ducerii în ridicol a anilor de antrenament ai piloților... Dacă e ordin, se execută!... Sigur, până la un punct, defilarea, aproape „la pas” (la pasul elicei!) a dronei a avut configurația specifică unei incursiuni rusești... Una de ironizare și umilire a apărării spațiului aerian a flancului estic... Iar dacă ar fi fost doborâtă rapid de armata noastră, așa ar fi rămas lucrurile... O provocare a Moscovei, o tatonare a apărării spațiului aerian, a sistemelor de operare radar (dar și a existenței mecanismelor de detectare de sub nivelul de „vizibilitate” al radarelor), a logisticii și modului de intervenție a forțelor noastre aeriene și, mai ales, a capacităților NATO... Dar, lăsată să patruleze prin spațiul aerian vreme îndelungată, lucrurile duc deja spre altă „misivă”... Pentru că, nu doar că a zburat peste atâtea județe de la noi, dar drona a făcut și o incursiune

aeriană în spațiul ucrainean, acolo unde nici măcar cei mai „slava” specialiști în doborârea dronelor nu au dat-o jos... Și chiar dacă ne-am făcut oarecum de bășcălie, reacțiile ulterioare internaționale par să indice un alt rost al acestei incursiuni posibil sub „steag fals”... Pentru că, în fond, pe sub roiul de drone dinspre Rusia, nu era greu de ridicat o dronă ucraineană care să acționeze departe de linia frontului... Și atât de adânc în spațiul nostru aerian... Sunt prea multe potriviri într-un sens mai mult decât în celălalt... Mai ales că, la cât a fost de „plimbată” prin spațiul nostru aerian, dacă era o provocare/instigare rusească, în mod cert ar fi avut un final mai spectacular... Cu adevărat de ironizare și umilire a capacităților noastre (plus NATO), prin aterizarea dronei poate chiar la poarta bazei de la Kogălniceanu (să fie totuși într-un spațiu civil!) sau într-un plop de la Deveselu ori Câmpia Turzii... Acela ar fi fost cu adevărat un final de ironizare a apărării aeriene a României... Apoi, este interesant că, deși în cazurile precedente de intrări, rătăcirii și prăbușiri de drone la noi, existau aparate „rătăcite” și spre bulgari... Dar, iată că, de

la o vreme, teritoriul și spațiul aerian al vecinilor noștri nu mai prezintă interes pentru astfel de acțiuni... Poate și pentru că Sofia nu a căzut în capcana tentativelor de exacerbare a necesității de activare a articolelor NATO pe seama dronelor căzute (sau eșuate, în cazul celor navale), nearuncându-se cu declarații ori, mai grav, nescotând tocul stilourilor pentru a semna activarea articolelor NATO de intervenție. De fiecare dată, vecinii noștri au fost rezervați, vehiculând dreptul de a face propriile anchete vizând proveniența dronelor și dacă acestea nu erau cumva „infiltrate” sau deturnare într-un scop provocator, inflamabil, la adresa articolelor Alianței.

Și mai avem un aspect importat legat de incursiunea dronei prin spațiul nostru aerian. Și al nedoborârii ei... Faptul că, nici nu se încheiase bine incidentul, că polonezii au ieșit ei la rampă, invocând o necesitate de acțiune similară Articolului 4 („convocarea statelor”). Dar nu atât pentru a implica militar Alianța... Poate și pentru că ei înșiși au căzut în ridicol când au anunțat că zeci de drone au pătruns în spațiul aerian, pentru a recunoaște mai târziu că, de fapt, a fost „o es-timare”, numărând, ca

aparate individuale, fragmentele găsite pe un câmp, ori când au mai jucat o scenetă cu drona invazivă rusească iar aceasta era, de fapt, un aeromodel de hobby de la ei, dar și când o altă dronă, prăbușită peste o casă, s-a dovedit ar fi un obuz eșuat tras chiar de armata poloneză în cadrul unui exercițiu... Erori prin care au încercat tot de atâtea ori să activeze Articolul 5 („acțiunea comună a membrilor”)... Și, vorba aceea, dacă ar fi început un război, cine ar mai fi stat, peste ani, să vadă care a fost realitatea?... Istoria, mai ales în partea ei sângeroasă, este plină de provocări ce au dus la conflicte și decimări, nu?!)...

Și de data aceasta, dară, polonezii au solicitat ceva... Nu o intervenție militară pe baza eventualei activării a Articolului 5, ci un mecanism de finanțare (bani!) pe seama unei alte necesități justificate de incursiunea dronei la noi... Pentru că, în cele din urmă, cine mai numără penibilul, ironia, bazaconiile dacă ele aduc, unora, comisioane suficient de ispititoare pentru cei implicați?... Și cine se jenează de un râs hătru vizând analfabetismul funcțional în materie de strategie militară când

buzunarele se pot umple cu alți bani, nu?!... Pentru că, fără a aștepta o anchetă a părții române, polonezii au ridicat Bruxelles -ului o minge la fileu... Activarea operațiunii „Eastern Sentry”, mai mult, prin „întărirea zidului de drone” (de reacție, de apărare – încă nu se știe...), oricum inexistent, menționând că „deja opt țări și-au declarat disponibilitatea de a furniza forțele necesare”. Iar UE va da, desigur, „banii necesari”, acoperind din nou un alt mecanism de devalizare a banilor statelor membre... Ba, să nu ne fie cumva de mirare dacă, după acest „incident”, coroborat și cu strania coincidență a dezbatelor CSAT chiar înaintea incidentului (pentru a ne pregăti să susținem financiar un război de lungă durată la granițe), nu vom achiziționa, ca pachet de înarmare, această tehnică specială, tocmai de la ucrainieni, ei având, nu-i așa?!, o bază solidă în acțiunea de doborâre a dronelor...

Portofelul digital e aici...

Gheorhe
Pipera

Comisia Europeană a publicat, pe data de 19 noiembrie 2025, Planul de acțiune pentru consumatori în cadrul pieței unice, intitulat pompos „Un nou impuls pentru protecția consumatorilor, competitivitate și creștere sustenabilă”. Este un plan pe cinci ani, urmând a fi pus în aplicare în perioada 2026-2030. Amestecate cu câteva idei bune, dar imprecise, apar și tot felul de bazaconii ce țin de obsesia cu schimbarea climatică, dar și o măsură totalitară, sugerată de mult, dar afirmată clar și fățiș de-abia acum: PORTOFELUL DIGITAL!

În zisul portofel vom „depozita” cam tot ce ține de persoana și avutul nostru – identitate, documente de călătorie, acces la conturile bancare, acces la sistemul de sănătate, contracte, proprietăți.

Prevăzut deja în Regulamentul (UE) 2024/1183, portofelul digital urmează a fi rapid implementat în statele membre. Până în decembrie 2026, toate statele membre trebuie să „ofere” acest instrument, în așa fel încât să nu

riște sancțiuni de la Comisia Europeană.

Ați reținut bine: până în decembrie 2026, adică peste un an.

Planul de acțiune al Comisiei declară ritos că portofelul digital este menit a ușura libertatea de circulație pe teritoriul UE și că nu este obligatoriu. Nu e cazul să vă reamintesc, căci

poată circula.

De asemenea, toată lumea știe că, în state ca Italia, Franța sau Spania, certificatul „verde” a fost obligatoriu, iar în restul statelor, obligativitatea a existat în fapt, fiind impusă de transportatorii aerieni și de angajatori.

Pe de altă parte, nu toată lumea, în UE, este

sulei, cea degrabă achiziitoare de vaccinuri de zeci de miliarde de euro, chiar vorbește serios.

Ceea ce este, declarativ, o facilitate de călătorie și tranzacționare, va fi o legare de glie a „nedigitalizaților”, iar ceea ce este, declarativ, o opțiune, va fi, de fapt, o obligație. Nu vei exista digital, nu vei ex-

corespondențe au circulat, cerând tuturor decidenților să se opună acestui proiect și controlului conversațiilor (Chat Control 2.0).

Mai mult, față de opoziția fermă a SUA și cu jumătate de gură a unor state UE, proiectul distopic al euro digital, anunțat cu pompă de Christine Lagarde și Ursula von der Leyen, a fost amânat până în 2029 (ceea ce poate fi o metodă soft de abandon, ca să nu se sesizeze că cele două doamne cu obsesii digitale au cheltuit cu acest proiect peste două miliarde de euro, practic aruncați pe fereastră).

Culmea ironiei, din Tratatul UE rezultă că deciziile UE se iau transparent și cât mai aproape de cetățeni...Deci, oameni buni, care mai aveți respect pentru adevăr și mai puneți preț pe libertatea voastră: să fim cu mare băgare de seamă, că vine portofelul digital, iar odată cu digitalizarea identității și averii noastre, devenim captivi într-o cușcă digitală din care nu mai ieșim nicicând.”.

ista și punct.

În altă ordine de idei, eu sunt absolut uluit să văd că, în ciuda protestelor masive ale populației europene, Comisia Europeană merge înainte cu acest proiect al identității digitale. În UK, milioane de oameni au semnat petiții de obligare a lui Starmer la renunțarea la identitatea digitală drept condiție de angajare legală în UK, iar în UE, milioane de

știți: certificatul „verde”, sanitar, din timpul plandemiei, era tot pentru a ușura libertatea de circulație, dar a fost orice, cu excepția unui mijloc de facilitare a libertății de circulație. Cei ce refuzau vaccinul ori plăteau teste valabile o zi, de fiecare dată când circulau în UE, ori nu circulau, pur și simplu. Cei ce aveau certificat de vaccinare erau obligați să facă și dozele ulterioare ca să

digitalizată. Mai există multe regiuni ale UE care nu au nici măcar electricitate. Ce se va întâmpla cu acei oameni? Vor fi excluși de la viața minunată de liberei și raționalei cetăți pe criterii geografice sau de sărăcie? Cum rămâne cu sloganul UE „left no one behind” (nu lăsăm pe nimeni în urmă)?

Așa că, nu avem niciun motiv să credem că birocrăția subordonată Ur-

